

[Justitsministeren]

Flygtningenævnet. Det er rigtigt, at der i perioden derefter i et begrænset omfang var afhøring af palæstinenske asylsøgere, selvfølgelig fordi man ønskede at afvente Flygtningenævnets stillingtagen til de prøvesager, som var indbragt.

I april 1990 traf Flygtningenævnet de første afgørelser efter en meget grundig gennemgang og efter, at nævnet havde indhentet yderligere informations- og baggrundsmateriale. Sagerne blev så begæret genoptaget, og i september 1990 traf Flygtningenævnet de endelige afgørelser i flygtningesagerne.

Derefter skete der i efteråret 1990 det, i modsætning til hvad hr. Arne Melchior sagde, at vi rent faktisk satte ind med en ikke uvæsentlig forøgelse af ressourcerne med henblik på at afvikle den sagsophobning, der var opstået, dels fordi der altså skulle indhentes nye baggrundsoplysninger, dels fordi man havde afventet nævnets jo meget vigtige og principielle afgørelser af prøvesagerne, og fordi der nu måtte foretages en indgående politiafhøring i hver enkelt sag. Fra efteråret 1990 er der blevet afgjort et meget stort antal sager i nævnet, og de personer, der har fået afslag, har så søgt om humanitær opholdstilladelse. Og de ansøgninger afgøres jo som bekendt af Justitsministeriet.

Derefter indgav advokat Homann, der jo har repræsenteret og repræsenterer en del af palæstinenserne, i maj 1991 en generel klage til ombudsmanden. Der behandlede også i tiden herefter et meget stort antal asylsager i Flygtningenævnet og sager om humanitær opholdstilladelse i Justitsministeriet. Den 1. september sidste år aflag ombudsmanden sin redegørelse og afgav udtalelse i ca. 125 enkeltsager; 29 af disse sager blev genoptaget af nævnet efter aftale med ombudsmanden.

I perioden september-oktober sidste år anmodede et meget stort antal palæstinensere ministeriet om genoptagelse af sagerne om humanitær opholdstilladelse, og sagerne blev i ministeriet afgjort så hurtigt, som det nu var muligt.

I september anmodede advokat Homann ombudsmanden om at undersøge nævnets stillingtagen til indrejserisikoen, og ministeriet meddelte på den baggrund politiet, at der ikke måtte ske tvangsmæssig udsendelse til Libanon. Netop det spørgsmål vil jeg godt vende

tilbage til i relation til hr. Arne Melchiors bemærkninger; jeg må sige, jeg er meget forundret over, at det virkelig kan være CD's opfattelse, men det vil jeg vende tilbage til.

I efteråret 1991 begærede et meget stort antal palæstinensere genoptagelse i nævnet. I december 1991 blev der klaget til ombudsmanden over den pre-screening procedure, som hr. Arne Melchior her fremstiller, nærmest som om det er en overraskelse for Folketinget, til trods for at jeg i flere samråd har redegjort omhyggeligt for det, og til trods for at jeg her i Folketinget har besvaret spørgsmål om det; det må åbenbart være forbigået hr. Arne Melchiors opmærksomhed.

I januar 1992 traf Flygtningenævnet afgørelse i genoptagelsessagerne, og da klagede advokat Homann så også til ombudsmanden over ministeriets afgørelse af § 31-spørgsmålet, som jeg tidligere har været inde på.

Det er nogenlunde tidslinjen, der jo viser, at sagerne stedse har været underkastet grundig behandling, men altså også, at de mange genoptagelsesmuligheder, ankenmuligheder og indbringelse for ombudsmanden også har været anvendt i forløbet. Som sagt vil jeg gerne i det kommende udvalgsarbejde bidrage med de informationer, som udvalget måtte være interesseret i også i denne sammenhæng.

Fru Dorte Bennedsen var jo i sit indlæg i formiddags inde på spørgsmålet, om man ikke også burde lade andre grupper være omfattet for at skabe en større grad af lighed. Det har så også været drøftet – omend, synes jeg nok, med en betydelig reservation fra en række ordføreres side, og det forstår jeg godt. Jeg synes måske nok, det kunne være interessant at se på, hvad det så ville betyde, og jeg har indhentet nogle tal, som jeg vil nævne med en hel del forbehold, fordi det er cirkatal: Som udgangspunkt er der p.t. ca. 3.900 asylansøgere i centrene. Antallet af asylansøgere fra før den 1. februar 1991 og med stadig verserende sager på det ene eller på det andet niveau – hvoraf de fleste dog har fået afgørelse i Direktoratet for Udlændinge og i Flygtningenævnet – er ca. 1.500. Jeg siger dette tal med en betydelig grad af usikkerhed, og som sagt er det også for mig mere det principielle, der er fantastisk afgørende, men jeg synes dog, at man skal have en vis forestilling om, hvad det er, vi taler om. Og ser vi på antallet af statsløse palæstinensere fra før